

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

Молодий комуніст

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Рік видання XX © № 45 (2617).

СУБОТА, 14 КВІТНЯ 1979 РОКУ.

Газета виходить з 1939 року
Ціна 2 коп.

Заклики ЦК КПРС до 1 Травня

1. Хай живе 1 Травня — День міжнародної солідарності трудящих у боротьбі проти імперіалізму, за мир, демократію і соціалізм!

2. Пролетарі всіх країн, єднайтеся!

3. Хай живе марксизм-ленінізм — могутня ідейна зброя трудящих усіх країн у боротьбі проти імперіалізму, за перемогу соціалізму і комунізму!

4. Хай живе ленінська Комуністична партія Радянського Союзу — керівна і спрямовуюча сила радянського суспільства!

Хай живе велика непорушна єдність партії і народу!

5. Хай живе у віках ім'я і справа Володимира Ілліча Леніна — творця і керівника Комуністичної партії і першої в світі соціалістичної держави!

6. Слава великому радянському народові — будівникові комунізму, послідовному борцю за мир в усьому світі!

7. Хай живе героїчний робітничий клас Країни Рад — провідна сила в будівництві комунізму!

8. Хай живе славне колгоспне селянство — активний будівник комунізму!

9. Хай живе радянська народна інтелігенція — активний будівник комунізму!

10. Хай живе непорушний союз робітничого класу, колгоспного селянства і народної інтелігенції!

Хай міцніє соціально-політична та ідейна єдність радянського суспільства!

11. Хай живе братерська дружба і нерозривна єдність усіх націй і народностей нашої соціалістичної Батьківщини!

12. Хай живе Радянська Конституція — Основний Закон першої в світі соціалістичної загальнонародної держави!

Хай живе соціалістична демократія!

13. Хай живуть Ради народних депутатів!

Хай шириться участь робітників, селян, інтелігенції в управлінні справами держави і суспільства!

14. Трудящі Радянського Союзу! Бороться за виконання історичних рішень XXV з'їзду КПРС, прагнучи повністю реалізувати можливості розвинутого соціалізму!

15. Трудящі Радянського Союзу! Ширше розгортайте рух за гідну зустріч 110-ї річниці з дня народження В. І. Леніна!

Учіться жити, працювати і боротися по-ленінському, по-комуністичному!

16. Комуністи! Будьте в авангарді всенародної боротьби за виконання рішень XXV з'їзду КПРС, за підвищення ефективності і якості роботи!

17. Радянські профспілки! Беріть активну участь в управлінні державними і суспільними справами, у вирішенні політичних, господарських і соціально-культурних питань! Удосконалюйте соціалістичне змагання і рух за комуністичне ставлення до праці!

Хай живуть радянські профспілки — школа комунізму!

18. Юнаки і дівчата! Наполегливо вчіться комунізму! Оволодівайте знаннями, культурою, професійною майстерністю! Будьте активними, свідомими борцями за комунізм!

19. Хай живе Ленінський комсомол — надійний помічник і бойовий резерв Комуністичної партії, передовий загін молодих будівників комунізму!

20. Хай живуть радянські жінки — активні будівниці комунізму!

Слава жінці-матері, яка віддає тепло свого серця вихованню дітей — гідних і радянських соціалістичної Батьківщини!

Мир і щастя дітям усієї землі!

21. Радянські воїни! Безустанно вдосконалюйте бойову і політичну підготовку, будьте завжди готовими до захисту Батьківщини, великих завоювань соціалізму!

Хай живуть доблесні Збройні Сили СРСР — надійний страж мирної праці радянського народу, оплот загального миру!

22. Трудящі Радянського Союзу! Підвищуйте продуктивність, ефективність і якість праці на кожному робочому місці! Бороться за успішне виконання плану 1979 року, завдань десятиріччя!

23. Слава передовим колективам, ударникам п'ятирічки, які йдуть в авангарді комуністичного будівництва!

24. Працівники промисловості! Бороться за дальший розвиток і зміцнення індустріальної могутності нашої Батьківщини! Швидше освоюйте і ефективно використовуйте виробничі потужності! Впроваджуйте нову техніку, прогресивну технологію і передовий досвід!

25. Трудящі Радянського Союзу! Бороться за прискорений розвиток продуктивних сил Сибіру і Далекого Сходу, нарощуйте темпи будівництва Байкало-Амурської магістралі!

26. Працівники промисловості! Збільшуйте виробництво, розширюйте асортимент, підвищуйте якість товарів народного споживання!

Повніше задовольняйте зростаючі потреби радянських людей!

27. Працівники будівництва! Своєчасно введіть в дію виробничі потужності та об'єкти!

Будуйте добротно, економічно, на сучасній технічній основі!

28. Працівники транспорту і зв'язку! Повніше задовольняйте запити радянських людей! Поліпшуйте обслуговування народного господарства, ефективно використовуйте транспорт і засоби зв'язку!

Всесмірно розвивайте трудову співдружність транспортників!

29. Трудящі Радянського Союзу! Бороться за всебічний і динамічний розвиток сільського господарства! Прискорюйте темпи його механізації і хімізації, меліорації земель, розвивайте спеціалізацію і концентрацію виробництва!

30. Працівники сільського господарства! Підвищуйте ефективність виробництва! Бережно використовуйте землю, техніку і добрива, всі матеріальні ресурси!

Широше шлях прогресивним методам організації праці і нової технології!

31. Колгоспники і працівники радгоспів! Збільшуйте виробництво і продаж державі зерна, бавовни, цукрових буряків, картоплі і овочів! Бороться за зразкове проведення весняних польових робіт, за одержання високих урожків!

32. Трудівники сільського господарства! Розвивайте громадське тваринництво, всемірно зміцнюйте його кормову базу! Збільшуйте поголів'я худоби, підвищуйте її продуктивність, нарощуйте виробництво і продаж державі м'яса, молока, вовни та іншої продукції!

33. Трудящі Радянського Союзу! Активно боріться за здійснення комплексної програми перетворення сільського господарства Нечорноземної зони РРФСР!

34. Працівники сільського господарства, заготівельних, транспортних, переробних, торговельних підприємств і організацій! Добивайтеся, щоб кожен кілограм продукції полів і ферм був збережений і використаний на благо народу!

35. Працівники торгівлі, громадського харчування, служби побуту і житлово-комунального господарства! Підвищуйте якість роботи, культуру обслуговування радянських людей!

36. Трудящі Радянського Союзу! Зміцнюйте трудову дисципліну, бережіть кожну робочу хвилину! Економте метал, сировину, ефективно використовуйте паливно-енергетичні ресурси!

37. Громадяни Радянського Союзу! Свято бережіть і примножуйте соціалістичну власність! Рационально, по-хозяйському використовуйте всі можливості й

багатства країни, охороняйте рідну природу!

38. Спеціалісти народного господарства! Рационалізатори і винахідники! Удосконалюйте виробництво, боріться за прискорення науково-технічного прогресу, повсюдно впроваджуйте передовий досвід!

39. Радянські вчені! Підвищуйте ефективність наукових досліджень, зміцнюйте зв'язок науки з виробництвом! Слава радянській науці!

40. Діячі літератури і мистецтва, працівники культури! Високо несіть прапор партійності і народності радянського мистецтва, створюйте твори, гідні нашої селиної Батьківщини!

41. Працівники народної освіти! Підвищуйте ефективність і якість навчання! Виховуйте підрастаюче покоління в дусі комунізму, радянського патріотизму і пролетарського інтернаціоналізму, свідомого ставлення до навчання і праці!

42. Працівники охорони здоров'я! Підвищуйте якість і культуру медичного обслуговування! Краще використовуйте найновіші досягнення медичної науки!

43. Працівники фізкультури і спорту, спортсмени і спортсменки! Впроваджуйте фізичну культуру в повсякденне життя радянських людей, ширше розгортайте підготовку до московської Олімпіади-80!

44. Ветерани революції, війни і праці! Наставники молоді! Беріть активну участь у вихованні молодого покоління на революційних, бойових і трудових традиціях радянського народу!

45. Піонери і школярі! Гаряче любіть Радянську Батьківщину, наполегливо оволодівайте знаннями і трудовими навичками! Готуйтеся стати активними борцями за справу Леніна, за комунізм!

46. Братерський привіт комуністичним і робітничим партіям — стійким борцям проти імперіалізму, за мир, демократію, національну незалежність і соціалізм!

Хай міцніють єдність і згуртованість комуністів усього світу на непорушній основі марксизму-ленінізму, пролетарського інтернаціоналізму!

47. Хай живе пролетарський інтернаціоналізм — випробувана і могутня зброя міжнародного робітничого класу!

48. Братерський привіт народам соціалістичних країн! Хай розвивається і міцніє світова система соціалізму — вкріплена сила антіімперіалістичної боротьби, оплот миру, демократії і соціального прогресу!

Хай живе єдність і згуртованість братніх партій і народів країн соціалістичної співдружності!

49. Братерський привіт героїчному в'єтнамському народові, який веде справедливу боротьбу за свободу і незалежність своєї Батьківщини!

Рухи геть від соціалістичного В'єтнаму!

50. Братерський привіт мужньому лаоському народові!

Хай міцніє і процвітає Лаоська Народна-Демократична Республіка, яка йде по шляху будівництва основ соціалістичного суспільства!

51. Братерський привіт кампучійському народові, який став на шлях демократичних перетворень!

Хай міцніє і розвивається Народна Республіка Кампучія!

52. Братерський привіт афганському народові, який завоював свободу, будує нове суспільство!

Хай міцніють і розвиваються дружба і співробітництво між народами Радянського Союзу і Демократичної Республіки Афганістан!

53. Гарячий привіт іранському народові, який здійснює антіімперіалістичну, національно-визвольну революцію!

54. Братерський привіт робітничому класові капіталістичних країн — самс-

ПЛЕНУМ ОБКОМУ КОМПАРТІЇ УКРАЇНИ

13 квітня відбувся пленум обласного комітету Компартії України.

На пленумі розглянуто питання про заходи по забезпеченню дальшого комплексного розвитку сільськогосподарського виробництва області на основі спеціалізації і агропромислової інтеграції. З доповіддю в цьому питанні виступив перший секретар обкому партії М. М. Кобиляк.

Пленум заслухав інформацію другого секретаря обкому Компартії України Л. Ф. Кібія про хід виконання організаційно-політичних заходів по здійсненню рішень XXV з'їзду КПРС і XXV з'їзду Компартії України в питаннях зміцнення громадського порядку і соціалістичної законності.

В обговорених питаннях пленум прийняв постанови.

На пленумі виступив завідувач сільськогосподарським відділом ЦК Компартії України А. Д. Коваленко. В роботі пленуму взяв участь інспектор ЦК Компартії України О. В. Ружницький.

[Звіт про пленум читайте на 3-й стор.]

відданому борцю проти експлуатації,гноблення монополій, за права трудящих, за мир, демократію і соціалізм!

55. Братерський привіт народам, які добились визволення від колоніального ярма і ведуть мужню боротьбу за зміцнення національної незалежності і соціального прогресу!

56. Гарячий привіт народам Африки, які борються проти імперіалізму, расизму і неокolonіалізму, за свободу, національну незалежність і соціальний прогрес!

Народи світу! Посиліть підтримку боротьби народів Зімбабве, Намібії, Південної Африки за повну ліквідацію расистських режимів!

57. Гарячий привіт народам Латинської Америки, які ведуть мужню боротьбу проти засилья імперіалістичних монополій проти реакції і фашизму, за вільний, незалежний, демократичний розвиток своїх країн!

58. Братерський привіт робітничому класові, зсім трудящим і демократам Чилі, які ведуть мужню боротьбу проти фашистської реакції!

Братерський привіт патріотам і демократам Нікарагуа, які героїчно борються проти тиранії!

59. Братерський привіт змагаючому у тюрмах і фашистських навіях мужнім бовням за свободу народів, демократію і соціалізм!

Свободу в'язням імперіалізму і реакції!

60. Хай міцніє могутній нездоланий союз тих основних революційних сил сучасності — світового соціалізму, міжнародного пролетаріату і національно-визвольного руху!

61. Гарячий привіт народам арабських країн, які борються за повну ліквідацію наслідків ізраїльської агресії, проти антиарабських сепаратних угод, за встановлення справедливого і міцного миру на Близькому Сході!

Народи світу! Посиліть підтримку боротьби арабських народів проти імперіалістичного диктату!

Хай міцніють і розвиваються дружба і співробітництво між народами Радянського Союзу і арабських країн!

62. Народи європейських країн, США і Канади! Наполегливо добивайтеся повного втілення в життя Заключного акта Загальноєвропейської наради перетворення Європи в континент миру, безпеки, співробітництва і соціального прогресу!

63. Народи азійських країн! Бороться за зміцнення миру, співробітництва і добросусідської відносини, за гарантування безпеки в Азії!

64. Народи світу! Посиліть боротьбу за припинення гонки озброєнь, за роззброєння, усунення загрози нової світової війни, поглиблення розрядки міжнародної напруженості!

Викривайте підступи сил імперіалізму і гегемонізму, мілітаризму і реваншизму — ворогів миру та безпеки народів!

65. Народи світу! Добивайтеся, щоб незастосування сили стало законом у міжнародних відносинах, а ядерна зброя була заборонена назавжди!

Рішуче виступайте проти планів виробництва нейтронної бомби, всіх видів зброї масового знищення!

66. Хай живе миропобна ленінська зовнішня політика Радянського Союзу! Втілю в життя вироблену XXV з'їздом КПРС програму дальшої боротьби за мир і міжнародне співробітництво, за свободу і незалежність народів!

67. Хай живе наша велика Батьківщина — Союз Радянських Соціалістичних Республік!

68. Під прапором марксизму-ленінізму, під керівництвом Комуністичної партії — вперед, до перемоги комунізму!

ЦЕНТРАЛЬНИЙ КОМІТЕТ КОМУНІСТИЧНОЇ ПАРТІЇ РАДЯНСЬКОГО СОЮЗУ.

ЗАВДАННЯ ВИЩОЇ ШКОЛИ

У Києві відбулася Республіканська нарада працівників вищих навчальних закладів. У ній взяли участь ректори вузів і партійних шкіл, секретарі партійних і комсомольських організацій, голови професійних комітетів вищих навчальних закладів, проректори, декани, завідувачі кафедрами вузів, керівники деяких підприємств, секретарі міськкомів партії, завідувачі відділами науки і учбових закладів обкомів і Київського міськкому комсомолу, відповідальні працівники ЦК Компартії України, Президії Верховної Ради УРСР, Ради Міністрів УРСР, Укрпрофради, ЦК ЛКСМ України, Академії наук УРСР, ряду міністерств і відомств республіки, начальники вишксових академій і вищих училищ, діячі літератури і мистецтва, працівники преси, телебачення і радіо.

У президії — товариші В. В. Щербинський, М. М. Борисенко, О. П. Богви, О. Ф. Ващенко, Г. І. Ващенко, О. П. Ляшко, І. З. Соколов, В. О. Сологуб, О. А. Титаренко, В. В. Федорчук, В. Ф. Дзюбін, Б. В. Качура, В. Ю. Малайчук, Я. П. Погребняк, міністр вищої і середньої спеціальної освіти СРСР В. П. Єлютін, завідувачий сектором відділу науки і учбових закладів ЦК КПРС В. М. Петров, заступник Голови Президії Верховної Ради УРСР В. С. Шевченко, заступники Голови Ради Міністрів УРСР І. П. Кожевних, Б. А. Мазол, М. А. Орник, президент АН УРСР Б. Є. Патон, завідувачий відділом науки і учбових закладів ЦК Компартії України Ф. М. Рудик, міністри УРСР, провідні вчені республіки.

Нараду відкрив вступним словом член Політбюро ЦК Компартії України, Голова Ради Міністрів УРСР О. П. Ляшко.

Тепло зустрінутий присутніми, на нараді виступив член Політбюро ЦК КПРС, перший секретар ЦК Компартії України товариш В. В. Щербинський.

Всепоширене життя нашої країни, всю багатогранну творчу діяльність Комуністичної партії і Радянського народу, сказав товариш В. В. Щербинський, характеризує один одне прагнення — успішно виконати історичні накреслення XXV з'їзду КПРС. Динамізм розвинутого соціалізму у все більш зростаючій мірі визначається далішим прогресом науки, всієї системи народної освіти, в тому числі і вищої школи.

З повсюдною підставою ми можемо констатувати, що величезна більшість вищих навчальних закладів республіки має сучасну матеріальну базу, досвідчені науково-педагогічні кадри для підготовки висококваліфікованих спеціалістів. За дев'ять і три роки десятиї п'ятиріччя на фінансування вузів тільки республіканського підпорядкування виділено більш як три з половиною мільярди карбованців. За ці роки вузи України випустили більш як один мільйон спеціалістів. Це майже стільки ж, скільки їх випустила вузи країни за весь довоєнний період.

Дедалі більшого значення набуває діяльність вузівських колективів і в розв'язанні найважливіших науково-технічних проблем.

Сучасний етап розвинутого соціалізму, бурхливе зростання продуктивних сил виставляють вимоги більш ґлибокого підходу до підготовки спеціалістів.

«Радянський спеціаліст сьогодні, — підкреслює Л. І. Брежнєв, — це людина, яка добре оволоділа основами марксистсько-ленінського вчення, ясно бачить політичні цілі партії і країни, має широкую наукову і практичну підготовку, досконало володіє своєю спеціальністю».

Однією з найважливіших умов становлення молодого спеціаліста є даліше вдосконалення ідейно-виховної роботи. У цьому складному і багатогранному процесі беруть участь партійна, профспілкова, комсомольська організації, весь педагогічний колектив вузу.

Атмосфера доброзичливості і в той же час вимогливості ставлення до студента, його різносторонніх інтересів і запитів закладає міцний моральний фундамент, формує активну життєву позицію особи. Тому забезпечення органічної єдності ідейно-політичного, трудового і морального виховання з урахуванням особливостей студентської молоді — відповідальне завдання вищої школи.

На закінчення товариш В. В. Щербинський від імені Центрального Комітету Компартії України побажав учасникам наради і в їх особі всім працівникам вищих навчальних закладів нових творчих успіхів у роботі, висловив тверду впевненість, що наша вища школа буде й надалі вносити гідний вклад у велику справу побудови комуністичного суспільства.

Учасники наради заслухали доповідь міністра вищої і середньої спеціальної освіти УРСР Г. Г. Єфіменка «Про роботу вищих навчальних закладів республіки по підготовці рівня підготовки та ідейно-політичного виховання студентів відповідно до рішень XXV з'їзду КПРС і XXV з'їзду Компартії України». У доповіді й виступах порушувались важливі питання вдосконалення навчального процесу, підвищення ефективності вузівської науки, формування у майбутніх спеціалістів комуністичного світогляду, високих політичних і моральних якостей.

(РАТАУ).

НА ПОКЛИК «ЧЕРВОНОЇ СУБОТИ»

ВСІЄЮ ШКОЛОЮ

До всенародного свята комуністичної праці Побузька середня школа підготувалася повністю. Штаб суботника — цей своєрідний диспетчерський пункт, до якого увійшли представники адміністрації, піонерської та комсомольської організацій школи, — визначив конкретні завдання для кожного класу. Наймолодші збиратимуть макулатуру, піонери — металом, а

комсомольці впорядковуюватимуть шкільну територію. Особливе завдання на 21 квітня у шестикласників: вони трудитимуться разом із дорослими на Побузькому консервному заводі. Учнів, які особливо відзначаться, чекають грамоти, призи, подарунки.

О. ТОМАК,
завуч Побузької середньої школи
Голованівського району.

ЗАВТРА —
ДЕНЬ
РАДЯНСЬКОЇ
НАУКИ

Т ЕЛЕФОНУВАЛИ з КІСМУ, з кафедри машин і обробки металів тиском: в середу у нас — заняття студентського наукового товариства, і є добра нагода побачити й почути те, чим, одверто кажучи, можна похвалитися.

І ми чекали чудернацького трактора, який придумали й зробили в інституті. Він сам «бігає» по полю і ще щось... Чули про такий! Словом, ми й пішли на нього подивитися. Але студенти, наче знали, чого хочуть гості, на всякий випадок попередили:

— У нас — проза. Але: «прочитаєте» її із захопленням, — сподіваємось.

КОЛИ ЯБЛУКА НЕ ПАДАЮТЬ...

...Це справді була для них добра нагода розповісти про (грандіозну!) — не побоїмося цього слова) творчість свого товариства. Є в житті такі зупинки, коли хочеться кинути погляд на пройдене і приміряти крок наступний. Є такі зупинки, хоч сама наука ніколи не робить перепочинку: кажуть-от, що знамените яблуко впало на Ньютона, коли той спочивав.

Презеда, під час нашої екскурсії по КІСМУ на студентів яблука не падали. Зате ми зробили — для себе — не одне відкриття. І зрозуміли: на те й наука, щоб хтось колись у житті робив (навіть для себе) якісь відкриття — і в цьому її благородство.

Що ж тоді сказати про відкриття наукового студентського товариства КІСМУ, якими користується, коли хоче, вся країна?

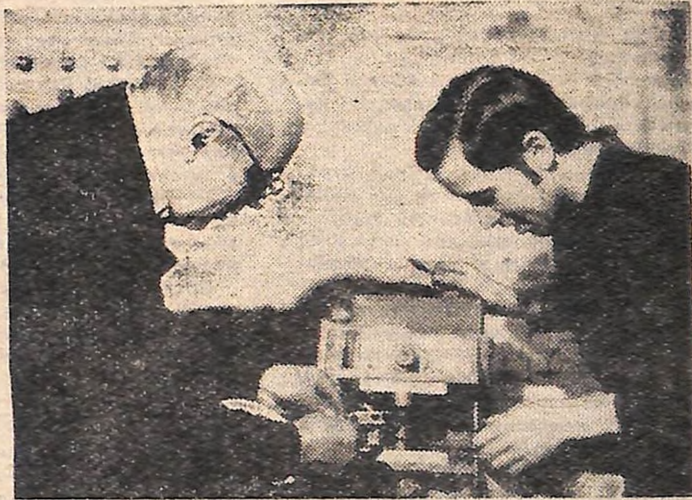
Ми можемо лише зазначити, що товариство по праву зустрічає завтрашній день — День радянської науки...

І ось ця невеличка зупинка сьогодні — щоб поговорити про день завтрашній. А привід для неї дав, мабуть, Віктор Хаустов, п'ятикурсник ремонтно-технологічного факультету, який нещодавно повернувся з Ростова-на-Дону. Віктор захищав своє дослідництво на XV галузевій студентській науково-технічній конференції. «Основні принципи організації поточних ліній ковальсько-штампувального виробництва» — так воно називалося. Якщо простіше, то Віктор хотів (і, можна сказати, йому це вдалося) докорінно розібратися в організації автоматизації на відомих нам ковальсько-штампувальних верстаках, де ця організація або ж не досконала, або ж зовсім не розроблена.

Власне, турботи Віктора — одна з першорядних наукових проблем кафедри. І якщо ми зовсім далеко від організації автоматичних ліній на промислових машинах, то будемо логіками, аби посправжньому оцінити винаходи Віктора Хаустова і кафедри: науковий колектив не займатиметься негосподарними дрібницями...

А Ось у іншому залі нам показали важкий злиток металу. На ньому було шість штампів однакової конфігурації. Спробували прикинути: якби нам дали найміцніше зубило й молоток, то подібні штампів ми виготовили б, мабуть, за тиждень. Власне, простеньким зуби-

На знімках: В. ХАУСТОВ; М. ЯСИНЕЦЬКИЙ (справа) та С. ЦЬОМА; В. КЛИМОВЦОВ з науковим керівником Л. А. ШУЛЬГОЮ; на занятті студентського товариства. Фото В. ГРИБА.

лом жоден завод сьогодні штампа не робить: для цього є солідна техніка.

Але в КІСМУ запропонували більш високопродуктивний метод. Для порівняння скажемо: кожну з отих шести «ямочок» на великому злитку було зроблено за лічені секунди, або в 10—15 разів швидше, ніж це зробили б (не ми — зубилом) сучасні верстати.

Способ, який вперше в країні був розроблений тут кандидатом технічних наук, викладачем інституту В. І. Носуленком, у них створений лабораторії, і який нині успішно впроваджується у виробництво.

Але ми говоримо сьогодні про наукову творчість студентів КІСМУ. І ось — бачимо двох із них (четвертокурсник вечірнього відділення Михайло Ясинецький і четвертокурсник ремонтно-технологічного факультету Сергій Цьома) за прославленням уне верстаком, у розробку якого й в розвиток інструментальної промисловості взагалі («Наша проблема № 1...») вони зробили свої суттєві нововведення.

Н У, А ШЕСТИКУРСНИК вечірнього відділення Володимир Климовцов і його науковий керівник задали собі зовсім «дитяче» питання: «Чому у ткацькому виробництві робітник обслуговує одразу 100 і більше верстатів, а який же робітник зумів «загнуздати» лише одну ковальсько-пресову машину?».

Питання здалося їм справжнім, і ось ми бачимо один з таких «вигадів справедливості» — автомат самоподачі матеріалу. Така машина замінить 5 звичайних пресових машин, а один робітник обслуговуватиме одразу 5 — таких, як новостворена.

Тільки ось думається: можливо, завтра хтось інший задасть собі ще одне «дитяче» питання: «Чому ткалі обслуговують по 100 верстатів, а пресувальники — лише по 5?»

М И РОЗПОВІЛИ тільки про три основні наукові проблеми, над якими працює студентське товариство разом з викладачами кафедри. Не будемо газорити, скільки серйозних розробок запропонували підприємствам галузі сільськогосподарського машинобудування студенти наукового товариства кафедри протягом 10 років — з дня свого заснування. Не поширюватимось і про творчі угоди на співробітництво між студентами і провідними підприємствами Кіровограда.

Усе це є і, як кажуть самі хлопці, буде. Просто вони задають собі чергові питання і потім самі шукають на них відповіді. І часто думають: «важливо зробити в житті відкриття! Навіть для себе. Навіть тоді, коли не падають яблука».

В. КОВАЛЕНКО.
м. Кіровоград.

ДО ВИЩИХ РУБЕЖІВ СІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКОГО ВИРОБНИЦТВА

З ПЛЕНУМУ ОБКОМУ КОМПАРТІЇ УКРАЇНИ

Як відзначив доповідач, комуністи, всі трудящі Кіровоградщини, спираючись на велику допомогу ЦК КПРС і ЦК Компартії України, чинили зусилля для практичного здійснення ідей ленінського кооперативного плану, загальногосподарського плану, загальногосподарського плану сільськогосподарства, переведення його на промислову основу, давши спеціалізації і концентрації, для вдосконалення форм організації та управління. Тільки за останні п'ять років на розвиток цієї галузі економіки направлено 894 мільйони карбованців капіталоукладень, вартість основних виробничих фондів порівняно з 1971 роком збільшилась на 617 мільйонів карбованців і досягла на початок 1978 року 1,4 мільярда. В 1,8 раза зросла енергетичність праці, значно зміцнилась матеріально-технічна база колгоспів і радгоспів. Самовідданою працею трудящі села за три роки десятиріччя порівняно з дев'ятю збільшено середньорічний обсяг валової продукції на 7,3 процента. Значно зросло виробництво зерна, молока, м'яса, яєць.

Критично оцінюючи досягнуті успіхи, треба підкреслити, що в подальшому розвитку сільськогосподарського виробництва допускались певні прорахунки і упущення, не завжди використовувались резерви і можливості для підвищення врожайності зернових і технічних культур, фруктів, м'яса. Так, навіть минулого, в цілому сприятливого за кліматичними умовами року, тільки 66 господарств області виростили по 40—50 і більше центнерів зернових з гектара, а 33 — менше 30. Особливо помітні недоліки у вирощуванні кукурудзи. За останні дев'ять років жодного разу не було виконано плану її виробництва і заготівель. Щоб виправити становище, не-

обхідно повсюдно ширити передовий досвід колгоспів і радгоспів області, які систематично одержують з кожного гектара посіву по 50—60 центнерів цієї культури.

Чимало належить зробити і для підвищення врожайності цукрових буряків. Хоч їх виробництво і заготівля в цій п'ятирічці зросло на 42 проценти проти минулої, все ж у багатьох господарствах далеко не все робиться для виконання встановлених завдань. Більше як третина колгоспів і радгоспів минулого року збрала менше 250 центнерів коренів з гектара. Щоб досягти заплакованих рубежів — виробляти щороку по 4 мільйони тонн цукрових буряків, — треба глибше проаналізувати недоліки в технології їх вирощування, впроваджувати досвід передовиків.

Не гаючи часу, слід ретельно розібратися в причинах низької врожайності соняшника. Адже державі за роки п'ятиріччя його подано 263 тисяч тонн. Особливо багато заборгували господарства Новомиргородського, Маловисіського, Голованівського і Олександрівського районів. Особливу увагу необхідно звернути також на збільшення виробництва картоплі, фруктів, овочів і ягід.

У світлі рішень XXV з'їзду партії, липневого Пленуму ЦК КПРС необхідно докласти багато сил, щоб значно прискорити розвиток громадського тваринництва. Збільшуючи чисельність худоби і птиці, підвищуючи їх продуктивність, на основі спеціалізації і концентрації можна і треба перейти до більш інтенсивних методів ведення цієї галузі. Адже в розвитку її виробничої бази за останні 10 років вкладено майже 800 мільйонів карбованців, із них 109 — на реконструкцію існуючих ферм. Збудовано

55 комплексів по виробництву яловичини і свинини продуктивністю 66,3 тисячі тонн у рік. 39 з них уже вийшли на проектні завдання. 25 господарств і одне міжгосподарське підприємство займаються виробництвом яєць, 29 — вовни, 20 — вирощуванням пелетів. Уже минулого року спеціалізовані господарства і підприємства продали державі 182 тисячі голів худоби середньою вагою кожної 235 кілограмів.

Однак у веденні громадського тваринництва допускаються ще серйозні недоліки. Ми допускаємо відставання у виробництві м'яса, молока, вовни. Особливо це стосується спеціалізованих господарств. Вкладені кошти тут не дають належної віддачі тому, що подекуди це формально виконують розроблені заходи по спеціалізації і концентрації галузі.

Велику кількість м'яса колгоспи і радгоспи недобирають через те, що з відгодівлі знімають худобу малої ваги і відгодівності.

Щоб найближчим часом подолати відставання, необхідно значно збільшити поголів'я і продуктивність тварин. У всіх районах на кожні сто гектарів угідь необхідно мати не менше 55—60 голів худоби. З урахуванням існуючого кормового балансу значну вагу в структурі виробництва м'яса повинна займати яловичина. Її виробництво треба нарощувати наперед за рахунок збільшення поголів'я худоби.

Більш предметної роботи для підвищення всіх якісних показників вимагає і молочнотварне господарство. Треба всемірно покращити використання молочної поголів'я і вирощування молодяка, добиватися зростання продуктивності корів і вмісту жиру в молоці, підвищу-

вати ефективність капітальних вкладень і рентабельність виробництва.

Основою підвищення громадського тваринництва є корми. Щороку в області відводиться під кормові культури майже 22 проценти оранки. Такої кількості площ при інтенсивному їх використанні цілком достатньо для створення міцної кормової бази. Та, на жаль, у багатьох господарствах не одержують належної віддачі з цих земель.

Дальше підвищення сільськогосподарства настійно вимагає поглибленої спеціалізації і концентрації виробництва. Тільки таким шляхом можна подолати допущене відставання у заготівлі цих продуктів рослинництва і тваринництва. У цій важливій справі треба повсюдно і повно використовувати резерви і можливості ефективно експлуатувати машини, активніше впроваджувати прогресивні форми технічного обслуговування і ремонту машинно-тракторного парку, продовжувати строк його служби. Слід нарощувати темпи комплексної механізації ферм, підвищувати якість будівельних і монтажних робіт на селі. Особливої уваги потребує поліпшення організації праці на будівельних майданчиках. Адже незадовільна діяльність підрядних організацій стала причиною значного зростання незавершеного будівництва.

Завдання полягає в тому, щоб у всіх господарських ланках розгорнути наполегливу боротьбу за економію і бережливість, за зниження собівартості продукції, проти фактів безгосподарності і формалізму. Тільки за таких умов можна добитися високопродуктивного використання створеного на селі економічного потенціалу.

НА УРОК МУЖНОСТІ

МИТЬ ДЛЯ БЕЗСМЕРТЯ

Іх тільки п'ятеро. Комсорг батальйону лейтенант Федір Павловський і четверо бійців. З гранатами і автоматами сіли в човен і рушили в напрямі запеклого бою, щоб урятувати десятки, а може й сотні своїх бойових побратимів.

Вони повинні захопити на тому березі невеличкий плацдарм і триматись там, поки весь полк за кілька кілометрів від них скелєть форсуватиме річку. Але гітлерівці кинуть сюди свої найкращі сили. П'ятеро сміливців, які добровільно йшли на це небезпечне завдання, вже бачили ворожий траншей. Ще кілька хвилин — і вони атакуватимуть. Та над дніпровськими схилами спалахнула ракета. Вскриг помігав човен і відірвався по ньому принципальний вогонь. Борт одразу провалився. Довелося кинути весла і пливати без човна. Ще один спалах ракети, другий, третій... Було видно, як дніпровські хвилі переклюпувались через човен, який тонув. А п'ятірка сміливців уже вибрала орієнтир на березі — до траншей, до фашистського доту.

Стихли постріли. Павловський побіг бійців на вигрібок:

— Підповземо і закидаємо гранатами. Захопимо траншею і збідні частуватимемо їх аж до світанку.

Лейтенант поєхав першим. За ним — автоматники. Потім, як і домозичі, розташувались в одну лінію, віддаляючись один від одного.

Вибухи гранат навіть здивували фашистів: де, звідки взялися радянські воїни? Показав рукопашний поєдинок. Ще ривок, і вже фашистський кулемет сипав вогнем по гітлерівцях. Але серед убитих ворожих солдатів лежали і двоє наших.

Над Дніпром світало. У розвідки жовтневого дня Павловський побачив довгу лавину фашистів, яка сунулась до височини.

— Вилізаймо вогонь на себе! — дзвенів кризь кулеметний клекіт голое лейтенанта. — Передаю на правий берег координати. Гармаші чекають.

І вдарила наша артилерія. Ні, жоден снаряд не впав сюди, де за сім троє сміливців. Вогонь був спрямований по ворожих укріпленнях і лавах фашистів, які атакували вже третій раз...

Все, замов кулемет. Немає патронів. А гітлерівці наступють. Павловський кинув дві гранати і приготував автомат.

— Підпустити їх ближче! — дав команду. Та його вже ніхто не чув. Ті двоє, що стікали кров'ю від смертельних ран і продовжували відби-

45 РОКІВ ТОМУ (16 КВІТНЯ 1934 РОКУ) ЦВК СРСР ПРИЙНЯВ ПОСТАНОВУ «ПРО ВСТАНОВЛЕННЯ ВИЩОГО СТУПЕНЯ ВІДЗНАКИ — ЗВАННЯ ГЕРОЯ РАДЯНСЬКОГО СОЮЗУ».

Більше 140 воїнів, уродженців Кіровоградщини, за мужність і героїзм, проявлені на фронтах Великої Вітчизняної війни, були удостоєні цієї високої нагороди. Один із них — вихованець Олександрівської районної комсомольської організації, син хлібороба села Соснівка Федір Павловський — здійснив свій подвиг у жовтні 1943 року на білоруській землі під час форсування Дніпра. Нині ім'я героя носить місцева школа в Соснівці, тут встановлено бюст Федора Павловського.

вати атаку, тепер уже лежали безмовно в траншеї. Комсорг залишився сам. Зібрав рештки патронів і вписав на брествер. Поруч — три автомати.

Він бачив брудні обличчя фашистів, люті, налиті кров'ю очі. Він стріляв майже випугнув. До останнього патрона. А потім кинув і останню гранату. Не чекаючи, поки розсіється дим, кинувся туди, де корчили вороги, і почав збирати їхню зброю. Чотиринадцять автоматів приніс у траншею. Знову чекав тих, що виповзли з внятка. Ось вони перед ним, за якихось двадцять-тридцять метрів. Вдарив автомат на чергу.

Ще півгодини тривав цей перивний бій...

Стріляти немає чим — автомати без патронів не потрібні. А фашисти, переконавшись, що в траншеї тільки один радянський воїн, теж припинили вогонь. Вони наближались до нього і зухвало реготали, знаючи, що їм уже ніщо не загрожує.

Та ні, ще є один патрон. Для себе. Павловський тримає в руці пістолет і підводиться над брествером. Все, кінець. Зараз пролунає глухий постріл, і вони оточать його, мертвого. Немає налії на рятуюнок. Голубне — найдорожче віддати своє життя. Комсорг кидає пістолет і повільно крокує до гітлерівців. Один проти п'ятидцяти. Але руки його

опущені — він не здається. Іде і дивиться в небо. Туди, за Дніпро, де його українська земля. А поховано її бо тут, на білоруській.

Фашисти навіть автомат не сиримували на нього. Чекали, поки й прикладом можна вдарити. Ось коли його розглядають, як ангела, що зійшов з високх хмар і зараз промовить до них благальне слово. Вони дивились на молодого радянського офіцера, і в їхніх переломлених поглядах він читав: «Як це ти один так довго міг триматись? Безглуздо оборонявся. Всеодно кінець».

І раптом, мов вибух:

— Геть од мене, гаді! — Павловський підняв над головою шмат заліза. — Смерть для вас і мене.

Чи справді сталося диво, чи, може, материнський заповіт врятував його: «Повернись, синочку, живим!» Бо наразі і сам Федір не повірив своїм очам — гітлерівці падали до землі. Ім здавалося, що цей розгніваний і преречений воїн зараз кине гранату, або вона розірветься в його руці. Вони падали обличчям до землі, а він кинувся до того, що лежав біля його ніг і впривав з його рук автомат. Поки гітлерівці оглядалися, він вистрілював з автомата, а другого розстріляв в упор.

Виснажений стрибком, і Федір уже лежить за велетенським кам'яним валуном. Фашисти тікають... Але Федір не стріляв — павишча мить напружила спала раптово. Гострий біль прошив його руку. Павловський заплющив очі — сили покидали його. Якби Федір міг зараз відвестись і пройгись полем, що простягалось біля траншей, звідки він з товаришами відбивав атаки, то нарахував би більше півдесятки убитих фашистів. Але комсорг батальйону лежав за каменем і чекав своїх. Від берега вже бігли автоматники 1118-го стрілецького полку. У наступ йшла вся 356 стрілецька дивізія, яка розширювала плацдарм, захоплюючи п'ятим сміливцями.

...Сонце котилось до чорних брам далекого бору. Починався бій за Комарин, невелике білоруське село. За ним — дорога на Гомель. І в лавах наступаючих бій і він, двадцятидвохлітній комсорг батальйону Федір Павловський. То був останній бій молодого комуніста на білоруській землі. Він пів бійців в атаку, наближаючи травень 45-го.

Він пішов до свого безсмертя.

М. ШЕВЧУК.

с. Соснівка, Олександрівського району.

РЕПОРТЕР

Кроки

поетичного

свята

Учора на Кіровоградщині відбувся традиційний обласний День поезії. Перед багатотисячною аудиторією хліборобів, робітників, службовців, студентів і учнів звітували

своїми творчими доробками поети Кіровограда, Олександрії, Світловодська, Знамен'янки, Новомиргорода та інших районів і міст області.

Великий літературний вечір, присвячений 60-річчю Ленінського комсомолу України, відбувся в обласному центрі в Будинку культури імені Калініна. Звіт про цей заключний вечір свята поезії читайте в наступному номері «Молодого комуніста».

Обласний

семінар

12 і 13 квітня в Кіровограді відбувся семінар п'ятих та позашкільних фотографів-кореспондентів газет області. Його тема «Ілюстрація в газеті».

Семінар відкрив голова бюро обласної організації Спілки журналістів УРСР, редактор газети «Кіровоградська правда» Ю. Д. Моторний.

Великий інтерес майстрів фотооб'єктива викликає виступ заступника редактора газети «Кіровоградська правда» В. Ф. Ганюка на тему «Фоторепортаж — провідний жанр фотжурналістики». Потім учасники семінару обговорили кореспонденцію Олександра Шикало на «Життя в фотозеркалі преси» («Журналіст», 1978, № 10).

Зацікавлених присутніх теми «Газетна ретина»,

«Матеріальне забезпечення фотоматеріалами та апаратурою фотокореспондентів районних газет» з якими виступили завідувачий відділом ілюстрації газети «Кіровоградська правда» В. С. Колісниченко та інженер обласного управління у справах видавництва, поліграфії і книжкової торгівлі В. М. Руденко. Заступник голови правління обласної організації Товариства охорони природи В. Т. Ситник розповів про республіканський фотоконкурс «Природа-79».

Досвідом репортерської роботи поділився з кіровоградцями член бюро республіканської фотосекції, фотокореспондент журналу «Україна» Б. Д. Градов. Він висвітлює проблеми пошуку і вирішення теми художніми засобами у фотографії.

З планом роботи обласної фотосекції на 1979 рік присутніх ознайомив голова бюро секції В. К. Ковчак.

НУМО, ДІВЧА ТА!

Так називався традиційний конкурс професійної майстерності, який нещодавно відбувся в Кіровоградському торговельно-училищі. Його учасники — учениці продовольчого і промислового відділів.

До програми конкурсу увійшли дев'ять мініатюрів, в яких дівчата проявили свій естетичний смак, вміння швидко до покупки і дати йому слушний поради при виборі обивки, а також показали себе сучасними, гармонійно розвинутими людьми.

Майже в усіх турнірах першою була Світлана Писова, учениця продовольчого відділення. Вона і стала переможницею конкурсу.

Л. ПРЕДУЩЕНКО,
секретар комітету комсомолу Кіровоградського торговельного училища.

Як ми любимо дядьку Миколу! Чи, може, любимо — не те слово. Ми пишалися ним, для нас він здався уособленням справжнього мужчини. Що красивий — смуглявий, білолобий, із смольно-чорним кучерявим волоссям, — то ще не все. Серед шоферів — і наших, сільських, і тих, що ми їх зустрічали на багатих дорогах, він виділявся якоюсь надзвичайною розсудливістю, умів будь-яку справу залагодити так, начебто тільки для неї цієї справи, і народився.

Особливо ж нам подобалося спостерігати таке. Біля грузовика, що закарпузав, збирається консильюм. Один пропонує те,

субота, на автовокзалі в обласному центрі стояли довгі черги біля квиткових кас, у спресованому посіті рі зіднали безнадія. Терпи, солдате! Можна було б скористатися таксі, але ж невеличкі заощадження пішли на подарунок рідним, і грошей залишалося в обріз. Скільки днів чекав, то кілька годин якось перетерпиш. Зайнявши місце в черзі, я вийшов на подвір'я походити, обдивитися, і тут помітив дядьку Миколу. Він підійшов до дверей касового залу, став нашіпніти, оглядаючи чергу, немов вишукуючи в ній когось. На аказіонному пальці правця у нього крутився ключ від машини. Так час-

підраховувати, скільки ще часу залишилося їхати до села, знову уявив зустріч із рідними, друзями...

Порушив мовчання дядько Микола.

— Так, значить, назавжди? — знову спитав. — Спеціальність у тебе яка? — Є одна. Але на «гранданці» не згодиться... То, може, і до вас піду, провідником.

— Цього вже немає, — мовив дядько Микола. — Тепер без провідників справляється. Він закури нову цигарку, допоміг трохи, а потім, оживши раптом, сказав:

— Нині шофери не те! Перестав він бути фігурою. Ти звернув увагу,

спрадалися в сад. Це для нас був момент подвигу — трибуний і солодкий. А дядькова машина минала сад, і, пройшовши з гоні, зупинилася. І те, що ми не самі, що в нас міцний, хоч трохи віддалений тил, додавало нам сміливості, зухвальства. Із садів ми заждалися похвалити з клумками яблук або груш.

Так пощастило сьогодні дядьку? Звичайно, пощастило!

— Пригальмуйте! — попросив я.

Шофер, навіть не глянувши на мене автоматично натиснув на гальма, а я, не чекаючи, поки машина зупинилася, взяв свій чемоданчик, поклав на сидіння три карбованці, приберені на останній проїзд, і сівши на землю.

Пройшов уже добру сотню метрів, коли за мого спиною почав набирати робочі оберти двигун. Трохи обігнавши мене, машина зупинилася. Я продовжував крокувати широко, по-солдатськи, і коли дядько Микола вийшов з машини, обігнув її, а знову відірвався від нього.

— Ти чого? — в голосі дядька звучало здивування.

Я йшов, не озираючись, слухаючи тишу позаду. Потім хрюкнули дверцята, двигун зафоркав на високі нотах, і через хвилину машина, обдавши мене курявою, погрукотала далі.

«Грець із ним, — заспокоював я себе, так само розмаїстий крокуючи. — Дійду і так, тут усього кілометрів тридцять. А він нехай знає...» Що знає — я і сам тоді не розумів, але образ на дядька, ще на щось незрозуміле, але таке, що живе поряд з тобою чи навіть у тобі, примушувала твердити: «Нехай знає... Нехай знає...»

Швидко вечірлює рух на шляху притишувався, але хай його і зовсім не буде — всеодно на мого попутника не сяду, назло йти пішки аж до села. Навіть краще — надихаюся рідним повітрям.

А там уже потемніло небо, заблищали перші зірки, я таки добре втомився, хоч тридцять кілометрів для солдата не така вже й велика дистанція. Вибравши місце над шляхом, де не така запліканна трава, я ліг горілиць, блаженно простягнувшись і миттю заснув.

Увісніх лисаво побачив дніні сузір'я. Вони не пливли, лі пливуть насправді — непомітно для ока, але твердо і впевнено, а сполохано металістично, немов конна зброя шукала чогось. Зорі вели себе так як налічені малюнки в тій хай заводі — то злітали вгору, то шугали вниз, то кружляли немов, бджолиний рій, «Що за химера? — думаю я, спостерігаючи дивний хоровод. — Чи ж хоч одна, яка не збулила з місця?» Почав удивлятися, чому ж це, ось, навпроти, помітив її. Ця єдина спокійна зірка подалася ближче, виплуталася із мережі траєкторій, опустилася ніччю і завила просто під мною. Вдивляючись у неї, відчув якусь легку тривогу. Вона, ця тривога, почала поступово зникати. Я не міг відірвати очей від цієї зірки, а потім мені здалося, що не я в неї, а вона в мене вдиляється. Вдиляється пильно, так, немов не в очі, а в саму душу. Немов із безкінечності Всесвіту питає: «Хто ти є? Що ти є? Довіра молекула, ніщо, менше мого найменшого промінчика? Чи, може, цілий світ, у якому не менше зір, ніж ось тут снує навколо мене? Атом, що гине від найменшого удару міцнішого атома, чи сила, який підвладен Всесвіту? Зірка, пильно дивилася, так пильно, що мені здавалося, її притягувало пильно погляд піднімає мене над землею. Як добре! Там, у чорному морозі, близька й змону погоди, рита з нею. Та ось вона сама наблизилася, майже впритул до мого обличчя, і сон обірвався.

В очі мені уперся промінчик кишенькового ліхтарика. Наві мною стояв дядько Микола, а його машина воювала збону.

— Вставай, орен! Поїхали...

Я не міг відмовити. Та поки ми їхали до села, все думав: «Краще б, дядьку Миколу, ви не говорили мені нічого, крім останніх слів».

Анатолій ПРОСКУРОВ

ОПОВІДАННЯ

сполоханих зорі

другий — інше, третій своє слово вставити. Господар гарчавку, а діла немає. Дядько Микола в таких випадках стоїть осторонь, мовчки спостерігає, посміхається одним продовжувати очима. А потім, коли вже розпашаний шофер готовий використати гайковий ключ в непередбачений для нього ролі, підійде, мовчки, візьме інструмент, щось там поворочить і зі спокійною усмішкою скаже воріви: заводи. І ми, постійні вантажники, або, як нас називали, — провідники, закріплені за його машиною, могли звернувшись до інших шоферів, а вже щодо їхніх вантажників — то й говорити нічого.

Починаючи з сьомого класу, коли вже трохи зміцніли, ми з товаришем щороку з першого до останнього дня літніх канікул працювали на машині дядька Миколи. Возили деревину, палне, цеглу, залізо, вапно і ще багато іншого. Але завжди з нетерпінням чекали початку хлібопеківського. Це була найкраща пора. Хоч і напрудила руки на току, а потім спини на елеваторі (тоді різних механізмів було мало, зерно доводилося згрібати совками і лопатами, а то й носити по приставлених дошках у вщерть завантажених складах в лантухах). Зате як блаженствувати у дорозі! Лягавши горілиць на зерні, машина злегка тебе попише, збіжжя по-домашньому струментує хлібним духом, немов на твою честь, глибоко... Ляжеш, грієшся на сонечку, дрімаш. А не хочеш — лигнеш із зерна теплі яблуна. Як, скільки тобі збажається, їх завжди запасали вдоволь у колосистих садах. Із станиці назустріч шпаро біжить пожежний, у кузові багатьох грузовиків — та ж як, як і ми, рознітики доріг. І канічки яблук — то наша нахатка у коротких боях, що виникали, поки машини розминалися.

А якщо свол, особлива приваба. Нагріте за день збіжжя яїдас тепло низу, зверху тебе обдуває прохолодний вітерець. Світить у саму лущу мерехтливий серпичий зорі. Дивись-дивись на них, і раптом здається, що ти пливеш між ними, що можеш торкнутися котроїсь із них, узяти в долоні і переїдати її — пскаву, гарлячу, як переїдають жарину.

Усі ми вдячні були дядьку Миколі за те, що він щороку, визнавши, коли складалося останній екзаме, клинав нас: «Ну, орли, приписуйтесь на літо знову до мене!» І ми приписувалися, і працювали на совість, не боючись ніякої роботи, аби тільки знову пізнати тугой зустрічний вітер та бездонне небо над головою...

Можна собі уявити, як порадувалася мене зустріч з дядьком Миколою! Трапилось так, що першою знайомою людиною, котру я, демобілізований солдат, побачив на рідній землі, був саме він. Була якраз

то, я помічав, роблять таксистів.

Дядькові очі новизною поз мене. Не впізнав? Та що тут дивного, чимало води збігло.

— Дядьку Миколу! — покликав я.

Він кинув у мій бік свій зіркий погляд, білі зуби на якусь мить освітили його смугляве лице. Все такий же, тільки дебільший, усміх на щокх уже не збирає брики.

Дядько Микола не зрушив з місця, немов навіть трохи розгубився, і я кинувся йому назустріч.

— Здрастуйте, дядьку Миколу! — Відповівши на мій потис руки, я зразу ж засипав його запитами: — Як ви? Як там село? Як наші?..

Дядько Микола окинув мене поглядом з ніг до голови, подивився, трохи подавши голову вбік, на мій скромний чомодан.

— У відпустку?..

— Ні, назовсім! Подумавши про щось стороннє, він поліз у кишеню, дістав папку цигарок.

— Палиш?

— Ні... Так і не навчився до сі, — не то схвально, не то з осудом сказав і затягнувся димом. — Куди ж тепер?

— Додому. Ось зайняв чепу за квитком. Дядько Микола погледнув на годинник, ще раз обвів поглядом подвір'я, подивився, хто виходить із дверей залу, а потім аж сказав:

— Сьогодні субота, з квитками важко. В суботу їдуть у село, за торбачами до батьків, у неділю завантажувались, у місто. Довго стоять досидеться...

— Нічого, — бадьоро заспокоїв я його. — Більше чекав, цілий ти роки. Тепер — дрібниця.

Дядько сильно крутанув ключ, що висів на старій, ще я її пм'ятаю, засмалцьованій до чорноти шпориці, потім узяв його в жменю.

— Що ж, сідай зі мною. Без пересадки доїдемо. Але беру тільки одного пасажирів, — чомусь попередив він.

Із подвір'я пройшли у невеличкий провулок. Тут стояла його — наша! — машина. Я б упізнав її серед сотні інших. Умів берігти дядько свого «газона»! І ми, провідники, ніби не були стомлені після роботи, мила, чистили, драгли машини. Так що кожну пошкрібно-на, можна писати були мені знайома...

Делний час мовчання палнувала в кабіні, я почав

скільки автобусів нам зустрічалось по дорозі?

— Не лічів, але густенько йдуть... — Я не второпав, при чому тут автобуси.

— От-от! — вигукнув своє завичай дядько Микола, — Ти ж не пішов за місто «голосувати», як прийхав? Зразу ж на автовокзал. Тепер автобуси точно за розкладом майже в кожне село... Ми ж, чорнороби, тепер не в авторитеті. Раніше нас пасажирів шукали, а тепер ми шукаємо... І більше одного не бері, лише в кабіні. Та й не завжди знайдеш, чистіх пішли, болять, забруднитися в грузовик. — Дядько Микола вимовив це немов би із злістю, з презирством до тих чистючів.

Рідно трапляються пасажирів, — уне спокійнішим голосом продовжував він, — Ото тільки в суботу та в неділю, коли всі автобуси — під зав'язку, і пощастить, та й то не завжди...

Аж тепер до мене почало доходити, на що скаржиться дядько. І я спочатку відчув себе так, немов зачинившись чимось перед ним. Чим же? Тим, що трапився йому на автовокзалі? Тим, що згорів сім'я в його машині? Що він зараз думає? Чи поталанило йому нинішньої суботи, чи не поталанило?

Я глянув на дядьку. Ні, його боротьби думок на його обличчі не було. Він висловив наболіле, тепер дивився собі на дорогу. А мені раптом почали знову заглядатися події тих далеких щасливих днів. Тільки вже пам'яті не тим блаженством, не тим почуттям дитячого захоплення старшим другом-шофером, а лямисми приглушеними сумнівами, що з'являлися не надовго і швидко гасилися новими враженнями, новими дорогами, новими зоряними ночами.

Згадалося, як не раз, коли ми вночі поверталися з елеватора, дядько Микола зупиняв машини поблизу якогось із колосистих садів, стихшено гукав нам у кузов.

— Агов, орли! Розігнати не бажаете? — І кидов для акуртної складені чисті мішочки.

Ми, радісно збуджені, зіскакували на дорогу і

Оглядами, конференціями, виставками ознаменувалося на Кіровоградщині святкування 325-річчя возз'єднання України з Росією. Готувались до нього й учні дитячої художньої школи обласного центру.

ДУМКИ.

ВІДГУКИ.

РЕЦЕНЗІЇ

І навчання, і гарт

ВАРТО СКАЗАТИ, що вихованню радянського патріотизму та інтернаціональних почуттів тут надається багато уваги. Нам знайомі серії учнівських ілюстрацій до творів Гайдера та інших радянських письменників, мелюнки та гравюри за темою «Моє місто» тощо.

Готуючись до славної дати в житті братніх народів, викладачі художньої школи організували для дітей читання творів про минуле, в якому започатковувалась дружба українського і російського народів, групові перегляди кінофільмів, обговорення творів мистецтва. Усе це не могло не позначитися на тематиці дитячих робіт.

І ось у художньому салоні відкрилась виставка творів учнів Кіровоградської художньої школи, присвячена 325-річчю возз'єднання України з Росією.

Ми знову переконалися у творчому, індивідуальному підході викладачів школи до підготовки майбутніх художників. Учніські роботи не схожі одна на одну, вони вже свідчать про власне художнє бачення дітей, про ненав'язаний, їхній підхід до теми.

Звертаючись до минулого, діти бачать у ньому часамперед героїку визвольної війни проти шляхетського гніту. Закономірно на виставці бачимо кілька робіт, які відображають моменти битв. І саме тут ми й можемо визначити, що є головним для юних художників у цій, загалом досить широкій, темі. Для Ігоря Мишенка — героїчна загибелі воїна, самопожертва в ім'я всенародної справи; для Колі Ломакіна, Сашка Маринкевича — масштабність подій; для Сашка Чорноморченка — динаміка бою; для Юрка Гончаренка — характери персонажів...

З пристрасною виконавчою акварель «Прийми послів» (Олена Молчанова), юна художниця показала і свої знання з етикографії, і зміцніла будувати багатоглибну композицію, і любов до чистих насичених тінів. Безпосередністю відзначаються акварелі «У степу» Олени Полтавської та «Дружба» Олени Яковенко.

Представлені на виставці твори можна було б умовно поділити на дві групи. Перша з них — історія героїчної боротьби українського народу за національне визволення і за возз'єднання з братнім російським народом. Другу групу робіт представляють ліногравюри Галі Крищенко, Лариси Козак та Марини Ковальової із серії «Кіровоград будувється». Тонально насичені, з гарно поданою фактурою, виразні композиційно, — вони й справді передують напружену, чітку хвду сьогодення. І, незважаючи на юний вік авторок, роботи вже певною мірою позначені професіоналізмом, що, додам, не завжди їм залишатися по-дитячому безпосередніми.

Об'єднані ж разом на одній виставці, роботи свідчать про те, що діти художньої школи не лише прилучаються до прекрасного, а й за допомогою мистецтва його образної мови гартують свої патрістичні та інтернаціональні почуття, виховуються гідними громадянами Країни Рад.

К. ПЕТРЕНКО.

ФУТБОЛ

„ЗІРКА“ — „ОКЕАН“ — 1:1

Позапрошлого на стадіонах республіки відбувся четвертий тур чемпіонату України серед клубів другої української зони.

Кіровоградська «Зірка» приймала дебютанта другої ліги «Океан». У минулому році кировградський футболіст егалі бронзовим призером першості УРСР серед колективів фізкультури, а також переможцем української ради ДСТ «Спартак». Вони представляють виробниче об'єднання «Керчирібробуд». До цього матчу турнірні егалі новинці клубів було так само, крім того, на дванадцятому рядку в таблиці, а кировградці на дев'ятому.

Між собою суперники миттєво змінилися місцями. І все ж цей поєдинок розпочався без розіграшу. Господарі поля швидко фронтально повели наступ на ворота гостей. Під час однієї атаки, на 18-й хвилині, Володимир Богданов домігся успіху — 1:0. Після цього ще кілька разів наші атакники мали змогу збільшити результат, але завершальні атаки «Зірки» не дали бажаного результату.

87-а хвилина гри. Атака із Мукачівського Е. Гор-

бат за порушення правил призначив штрафний у бік «Зірки». Вишукувалась егалі, Нападальниця «Океану» Анастасія Красенко роззначає в цій ситуації і різноманітним руху «спотайся». Рівнобіж — 1:1. На наш погляд, деяка ішла в цьому покладатися на стражу воріт Валерія Мухомова — він неспроможний вибрав захищену позицію. На останній хвилині лише перекладання воріт врятувало керчирібробуд від поразки. Отже — знову нічия.

В. ШАБАЛІН

Редактор
М. УСПАЛЕНКО.

17 КВІТНЯ НА СТАДІОНІ
СПОРТКЛУБУ «ЗІРКА»

відбудеться календарна зустріч майстрів другої ліги на першості СРСР з футболу.

Гравці «Зірка» (Кіровоград) і «Авангард» (Росно). Початок гри о 18 год. 30 хв.

ДИРЕКЦІЯ.

Зам. 45.

«Молодой коммунар» —
орган Кировоградского
областного комитета
ЛКСМ Украины.

На українському язичку.

Біт 30343.

Газета
виходить
у вівторок,
четвер
і суботу.

316050, МСП.
м. Кіровоград,
вул. Луначарського, 36.

відділ листів і масової роботи, відділ пропаганди — 2-45-36; відповідальний секретар, відділ учнівської молоді — 2-46-07; відділ комсомольського життя, відділ військово-патрістичного виховання та спорту — 2-45-35; фотолабораторія — 2-56-65; нічна редакція — 3-03-53.

Друкарня імені Г. М. Димитрова
видавництва
«Кіровоградська правда»
Кіровоградського обкому
Компартії України,
м. Кіровоград, вул. Глінки, 2.

Обсяг 0,5 друк. арк.

Індекс 61197.

Зам. № 190.

Тираж 56 500.